

των, είτε δι' ὠρισμένων ἔργων, κρατεῖται ἐν εἰδῇ ἐμπορικοῦ βιβλίου. Αἱ γυναῖκες ἔχουσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὠραιότατα βιβλία, μὲ γωνίας χρυσᾶς ἢ ἀργυρᾶς, καὶ ἐπὶ τῶν ἐξωφύλλων μὲ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῆς ιδιοκτητικῆς. Ἡ νεωτάτη μαρκησία Τραξιμὲν, διηγεῖται ὁ συγγραφεὺς, ἐκέκμητο βιβλίον τῶν ἀφάσεων περιεργότατον, ὅπερ αὐτοβούλως ἄφηνε πρὸ τῶν βεβήλων ὁμμάτων. Ὅσakis ἀπέκτα μίαν ἄφασιν, ἀμέσως τὴν ἐνέγραφε, μὲ τὸν ἀριθμὸν, μὲ τὴν ἡμερομηνίαν, καὶ τὸ αἴτιον, ἔνεκα τοῦ ὁποίου τὴν ἔλαβε. Τὴν τελευταίαν φορὰν καθ' ἣν ὁ κ. Ναρζού τὴν εἶδεν, ἡ εὐσεβὴς μαρκησία εἶχεν ἤδη οἰκονομήσει ἑκατὸν τριῶν ἐτῶν, ἑπτὰ μηνῶν καὶ δώδεκα ἡμερῶν ἀφέσεις. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἀκόμη νεωτάτη, μόλις εἴκοσι δύο ἐτῶν, εἶχε σκοπὸν ν' αὐξήσῃ τὰς ἀφέσεις τῆς, μέχρις οὗτο ἡλικιωθῇ, εἰς πεντακόσια ἔτη. «Τοῦτο, ἔλεγε, θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τῶν βασάνων τοῦ Καθαρτηρίου, καὶ θὰ μὲ εἰσαγάγῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Παράδεισον!»

Ἰδοὺ προλήψεις ἀληθῶς Ἱταλικαί!

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΝ ΙΒΡΕΑ, ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ὁ μέγιστος τῶν τῆς συγχρόνου Ἱταλίας ποιητῶν, ὁ Καρδούτζης, ἔψαλεν:

— «Ἡ ἐλευθερία κρούει τὸ τύμπανον, καὶ ἀμέσως νεῖξαφανίζονται ὁ τε μεσαίων καὶ αἱ ἀπόκρεω.»

Καί, ὡς πάντοτε, ὁ μέγας ποιητὴς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ μεσαίων, μετὰ τῶν πυργωτῶν αὐτοῦ φρουρίων καὶ τῶν ξανθῶν καὶ ἀεροειδῶν αὐτοῦ πυργοδεσποινῶν, τῶν πλανοδίων ἱπποτῶν καὶ τῶν φιλοδόξων ἀσπιδοφόρων, τῶν αἰσθηματιῶν τρουβαδῶν καὶ τῶν ὠμῶν αὐτοῦ τιμαριωτῶν, εὐρίσκεται μόνον εἰς τὰ σιτόβορτα in folio, ἅτινα κεῖνται ἐσκονισμένα ἐν ταῖς θήκαις σοφῶν βιβλιοθηκῶν, καὶ δὲν ζῇ, ὡς ἀπλῆ τις ἀνάμνησις, ἢ ἐν τοῖς δράμασι τοῦ Κώσσα καὶ τοῦ Τζιακώζα.

Καὶ αἱ ἀπόκρεω ἐξαλείφονται, παρέρχονται ἀνεπιστρεπτί. Ἡ πρόδοσις ἐξακολουθεῖ — ἀμείλιχτος, ἀκαταμάχητος, ἀσπλαχνος — χωροῦσα ἐν μέσῳ τῶν θυμάτων τῆς. Ὅποσαι ποιητικαὶ παραδόσεις παρήλθον, ὧν δὲν μένουσιν ἢ τὰ ἴχνη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὥσπερ νιφάδες χιόνος διαλυόμεναι πρὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου!

Ἐν τῇ ἀπελπιστικῇ ταύτῃ καταστροφῇ τῶν παλαιῶν παραδόσεων, ἐπίπτεται — μόνη ἐπιζῶσα — ἡ δημοτικὴ παράδοσις τῶν ἀπόκρεω τῆς Ἰβρέας, ἥτις συγκρατεῖται στερεῶς εἰς τὰ παλαιὰ τοῦ Καστελάτζου ἐρείπια

Ἡ ὠραία καὶ ἰσχυρὰ Ἰβρέα διατηρεῖ μετὰ φιλοστόργου μερίμνης τὰς ἀρχαίας αὐτῆς ἀναμνήσεις μετὰ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἀγερῶχου, δι' οὗ — κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους — ἐξεδιῶξεν ἐκ τῶν ὁρέων τῆς τοῦς αἰετοὺς τοῦ Καπιτωλίου καὶ ἐπάλαμινεν εἰς τὰ κατὰ τῶν βαρβάρων τοῦ Βορρά, διετήρησε πάντοτε τοὺς σκάρλους καὶ τὴν μυλωθρόν της· ἐν τῇ ἀλ-

ηλουχίᾳ δὲ τῶν διαφόρων κυβερνητικῶν διατάξεων οὐδεμία τυραννία ἠδυνήθη ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν εὐγλωττον διαμαρτύρησιν τῶν ἀπόκρεω τῆς Ἰβρέας.

Ἡ Ἰβρέα, σήμερον ὡς καὶ πάντοτε — καὶ ὅταν ἀκόμη τοῦτο ἦτο τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον — περιέβαλε τὰς ἐορτὰς τῶν ἀπόκρεω διὰ τοῦ ποιητικωτέρου τύπου τῶν πατριωτικῶν καὶ φιλελευθέρων αὐτῆς αἰσθημάτων.

Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἀπόκρεω τῆς Ἰβρέας διαφωνοῦσιν οἱ συγγραφεῖς. Σοφὸς τις ἀρχαιολόγος διατείνεται... ἀλλ' ὅχι. Ἄς ἀφήσωμεν τοὺς ἀρχαιολόγους κεκλεισμένους ἐν ταῖς σκοτειναῖς αὐτῶν βιβλιοθήκαις μετὰ τῶν μυθῶν.

Καὶ ἄς ἀκούσωμεν τὴν συγκινητικὴν τοῦ λαοῦ παράδοσιν.

Εἶναι ὁ ἸΔ'. αἰών.

Ὁ Αὐθέντης τῆς Ἰβρέας καταπιέζει τοὺς ὑπηκόους του, ὧν τὰς ὠραίας θυγατέρας ὑποβάλλει εἰς τὸ jus primae noctis. Ὑπάρχει ἐν τῷ χωρίῳ ὠραία καὶ ξανθὴ νεᾶνις, ἡ κόρη τοῦ μυλωθοῦ, ἣν οἱ συντοπίται ὀνομάζουσιν Ἀστέρων Ἀλπεων. Ὁ Αὐθέντης τὴν εἶδε... τὴν ἐπιθυμεῖ... τὴν θέλει. Καὶ λέγει εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς:

— Ἀπόψε θὰ μοι φέρῃς τὴν θυγατέρα σου· θέλω, ἐπὶ μίαν ὥραν, νὰ τὴν ἀνυψώσω εἰς τὴν τιμὴν τοῦ θαλάμου μου.

— Ἀυθέντα, — ἀποκρίνεται ὁ μυλωθρὸς, καταπίνων πύρινον αἰσχύνῃς δάκρυον — εἰμὶ πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς σου. Σοὶ ζητῶ μόνον ἀναβολὴν μέχρις αὔριον. Αὔριον δέ, ἐνδεδυμένην τὴν πολυτελεστέραν αὐτῆς ἐσθῆτα, θὰ ὁδηγήσω ὁ ἴδιος τὴν κόρην μου εἰς τὸν Αὐθέντην μου. Ἀνάμενε ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἐνδόξου φρουρίου Σου!

Ἡ νύξ κατέρχεται σκοτεινὴ ἐπὶ τῶν ὁρέων, ἅτινα ὑψοῦνται ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ μυλωθρὸς, προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου εἰς τὰ ἱερώτερα τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς τιμῆς του αἰσθήματα, συναθροίζει τοὺς ἐν δουλείᾳ καὶ αἰσχύνῃ ἀδελφούς του καὶ ἀφηγεῖται αὐτοῖς τὰ πάντα. Κραυγὴ φρίκης καὶ ὀργῆς ἐκρηγνύεται ἐκ τῶν γενναίων αὐτῶν στηθῶν.

— Πρέπει νὰ φονεύσωμεν τὸν τύραννον...

— Καὶ νὰ καύσωμεν τὸ φρούριον...

— Τοῦ λύκου φονευθέντος, πυρπολεῖται καὶ ἡ φωλεὰ του...

— Ἐς αὔριον!

— Ἐς αὔριον!

— Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

— Θάνατος εἰς τοὺς τυράννους!

Ἀνατέλλει ἡ πρωΐα.

Ὁ μυλωθρὸς ἀνέρχεται τὴν πρὸς τὸ φρούριον ἀνωφέρειαν. Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ θυγάτηρ, ἄφρων, ἐκ τῆς αἰδοῦς, ἀλλ' ἀκτινοβολοῦσα ἐξ ἐλπίδος. Εἰς τὰ πέριξ — ἐν μέσῳ τῶν θάμνων, ὅπισθεν τῶν βράχων — διαφαίνονται παῦ καὶ παυ, μυστηριωδῶς, αἱ κεφαλαὶ τῶν ἐν δουλείᾳ ἀδελφῶν τῆς.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ φρουρίου ἵσταται ὁ Αἰθύντης τοῦ Καστελλάτζου, ἀναμένων τὸ θυμῶν. Μόλις δὲ ἡ θελκτικὴ κόρη πλησιάζει αὐτὸν, ὁ λάγνος ἐκτείνει τὴν ἀρπακτικὴν χεῖρα, ὅπως τὴν θωπεύσῃ... Εἶνε ἄργά... Ἡ νεῆνις ἐξαγάγει ἐγχειρίδιον καὶ τὸν διαπερά... Τὸ εἰδεχθὲς πτώμα κυλινδούται ἀνά τὴν κλίμακα... Ἡ ἐκδικήτρια τοῦ λαοῦ — ὀρθία, τρομερά — ἐγείρει τὸ αἱματόφυρτον ἐγχειρίδιον καὶ προσκαλεῖ τοὺς φίλους εἰς ἐξέγερσιν.

Οἱ Ἰβρέοι ἐξορμῶσι... τὸ φρούριον ἀλίσκεται... φονεύονται οἱ ἐν κακουργίαις ὁπαδοὶ τοῦ τέρατος... αἱ φλόγες περιβάλλουσι τὸ ἀπαίσιον Καστελλάτζον. Εἰς τὴν λάμπιν τῶν σωτηρίων ἐκείνων φλογῶν ἡ κοίλας ὀλόκληρος ἐπαναστατεῖ... Ἡ τελευταία ὥρα ἤχησε διὰ τοὺς τιμαριώτας τῆς Ἰβρέας... Ἡ ἐπανάστασις, ἡ ἐθνέγερσις, ἡ ἀγία ἐκδίκησις νικᾷ.

Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

Ζήτω ἡ Ἰβρέα!

Ἡ Ἰβρέα ἑορτάζει καὶ σήμερον τὴν παλαιὰν τῆς ἐλευθερίας νίκην.

Εὐθύμῳ κυματίζει τὸ πλῆθος τῶν ἐρυθρῶν σκούφων, τὸ σύμβολον ὑπ' ὃ πλοῦσιοι καὶ πτωχοὶ, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πάντες ἀδελφοῦνται κατὰ τὰς ἑορτάς ταύτας. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ εὐθύμου πλῆθους διέρχονται οἱ σημαιοφόροι μετὰ τῶν σημαιῶν τῆς δημοτικῆς ἑορτῆς· διέρχονται οἱ ἀμπαῖς, ρωμαλέοι νεανίαι διαλεχθέντες ἐξ ἐκάστης συνοικίας, ἐν ρωμαντικῇ ἀμφίεσει καὶ ἐφ' ἵππων κομψότατα σεσαγμένων, ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες γυμνὸν τὸ ξίφος, οὗ τὴν ἄκραν κοσμεῖ θαλερὸν χρυσόμηνον (πορτοκάλλιον). Διέρχονται τύμπανα καὶ σάλπιγγες, παιανίζουσαι στρατιωτικὰ ἐμβατήρια καὶ ὕμνους τῶν ἀπόκρεω· διέρχεται καὶ ὁ Γραμματεὺς, μετὰ φενάκης καὶ τρικώχου πύλου, ἔχων ὑπὸ μάλης τὸ παλαιὸν τῶν ἀπόκρεω βιβλίον· διέρχεται καὶ τὸ Ἐπιτελεῖον, ὅπερ συγκατατεῖ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Στρατηγοῦ τὴν τάξιν τῆς ἑορτῆς· καί, ἐφ' ἀμάξης συρομένης ὑπὸ λεόντων, διέρχεται μεγαλοπρεπὴς ἡ Μυλωνοὶς, ἥτις ἀναμιμνήσκει τὴν ἀρχαίαν τοῦ λαοῦ σῴτειραν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν τῶν ἀπόκρεω ἐσπέραν ἡ πομπὴ αὕτη διέρχεται δι' ἀπασῶν τῶν συνοικιῶν· τὸ δὲ πλῆθος συμπαυοῦται ἐπὶ τῶν ὀλοφωτιστῶν πλατειῶν, περὶ τὸν σκάρλον, δηλαδὴ τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας· ὑπὸ δὲ τὸν ἦχον τῶν στρατιωτικῶν μουσικῶν, ὁ ἐκλεχθεὶς ἀμπαῖς προχωρεῖ, θέτει πῦρ εἰς τὸν σκάρλον... καὶ ἡ λάμψις τῆς φλογὸς ὑψοῦται πρὸς τὸν οὐρανὸν σπινθηροβολοῦσα, εὐθυμός, ἐλευθέρα...

Τὴν τελευταίαν ἐσπέραν τῶν ἀπόκρεω ἡ πόλις τελεῖ τοὺς γάμους τῆς Μυλωνοῦ καὶ τοῦ ἐμπρήσαντος τὸν σκάρλον ἀμπαῖ· τὰ δὲ τέκνα, ἅτινα ἐκ τοῦ γάμου τούτου γεννῶνται, ἐκπαιδεύονται δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου... ΦΡ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ

— Τοῦ κάκου! — ἔλεγεν ὁ διάσημος καθηγητὴς Μάρκου, ταχυδακτυλουργὸς τοῦ Σάχη τῆς Περσίας, τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Βραζιλίας, τοῦ Ἡγεμόνος τοῦ Οὐενοποχάτη, κτλ. ὅσον καὶ ἂν βάλω ἐπὶ τοῦ προγράμματος τοὺς τίτλους μου, καὶ τὸν κατάλογον τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Αὐτοκρατόρων οἵτινες μ' ἐθαύμασαν καὶ μὲ τιμῶσι διὰ τῆς φιλίας των — τὸ κοινὸν τῆς Πάξτων δὲν θέλει νὰ μὲ χειροκροτήσῃ... καὶ τὸ κιβώτιον εἶναι κενόν!

Καὶ οὐδεὶς ποτε ταχυδακτυλουργὸς, οὐδ' αὐτὸς ὁ Βόσκος, ἠδυνήθη νὰ πληρώσῃ κενὸν κιβώτιον!

— Τὶ νὰ βάλω εἰς τὸ ἐσπερινόν μου πρόγραμμα; ἡρώτα θλιβερῶς ἑαυτὸν, ὁ διάσημος καθηγητὴς. — Χρειάζεται ἅψι τι ἐκτακτὸν ὅπως κινήσω τοὺς ἀδιαφόρους τούτους Ἀμερικανούς.

Ἄ! εὐρον! — ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους, καὶ ἔγραψεν.

— Ὁ Ἀνθρωποφάγος! — Γύμνασμα ἐκτελεσθὲν ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ὀττεντῶτων.

α Ὁ καθηγητὴς κ. Μάρκου θὰ καταβροχθίσῃ ἄνθρωπον ζῶντα.

— Ὅπως δήποτε, εἰς τὸ θέατρον δὲν θὰ πατήσῃ κανεὶς — ἐσκέφη, καὶ ἐξῆλθε φιλοσοφικῶς εἰς περίπакτον.

Τὴν ἐσπέραν ὁ διάσημος καθηγητὴς — πρὸς ἀνάγκη συνειδήσεώς του — διηυθνήθη ἡσυχῶς πρὸς τὸ Πολυθέαμα, ὅπου πρὸ μιᾶς ἡδὴ ἐβδόμαδος μάτην προσεκάλει τὸν κόσμον.

Ἐν τῇ ὁδῷ ἄπειρον συνωστίζετο πλῆθος.

— Ἰδοῦ, — ὑπετονόησε, μετὰ πικρίας — πάντες τρέχουσιν εἰς τὸ ἄλλο θέατρον. Εἰς ἐμὲ οὔτε σκυλὶ δὲν ἔρχεται!

Ἀλλὰ, φθάσας πρὸ τοῦ Πολυθέαματος, ἐμεινεν ἐκθαμβὸς πρὸ τοῦ πυκνοῦ καίθορυδῶδους πλῆθους· οἱ πολῖται τῆς Πάξτων ἐγρονθοκοποῦντο ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὸ Πολυθέαμα.

Ἡ θεὰ αὕτη ἔθεσε πτερὰ εἰς τοὺς πόδας τοῦ καθηγητοῦ, ὅστις ὤρμησε πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν τοῦ θεάτρου θύραν.

— Ἐλθετε, ἔλθετε γλήγωρα! — τῷ ἐφώναξεν ὁ ἐργολάβος — εἶναι κόσμος!

Ἦτο, τῷ ὄντι, κόσμος ἀμέτρητος, ἀτελείωτος.

Φθάσας ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ καθηγητὴς ἐπλησίασε πρὸς τὴν αὐλαίαν, καὶ ἐκ τῆς ὀπῆς αὐτῆς ἐπεθεώρησε τὸ θέατρον.

Τὶ κόσμος!

Αἱ κεφαλαὶ ἦσαν ἀναρίθμητοι· τὸ δὲ πλῆθος, ὅπερ συνωστίζετο πρὸ τῆς θύρας καὶ ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ, ὥθιεν τοὺς ἡδὴ ἐντὸς εὐρισκομένους.

Τὰ θεωρεῖα, τὸ ὑπερῶν ἦσαν κατάρμεστα· ἐκ τοῦ πλῆθους δὲ ἐκείνου ἀνῆρχετο φοβερὸς μυκηθμός!

Ἡ αὐλαία ἤρθη· ὡσεὶ δε διὰ μαγείας θρησκευτικῆς ἐπῆλθε σιγή· ἐξώθεν ὁμως, ἐξηκολούθει ὁ θόρυ-

— Δύο κατάρρους εἶχα φέτος· ὁ δεῦτερος μοῦ πέρασε πολὺ γλήγορα.

— Καὶ ὁ πρῶτος;

— Ἄ! τὸν πρῶτον τὸν ἔχω ἀκόμη!